

Raamattuluentosarja

SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Veli Tuomi

Raamattuluento: Armo

Rukous:

Oi armon Pyhä Henki,
tee työsi voimallas
ja voita syntisiä
sun laumaas saarnallas.
Elävä usko anna,
kiinnitä Jeesukseen.
Ne joissa työsi aloit,
sä auta taivaaseen.
VK 212:3
Amen

Sanoja armosta

Armo on ihmeellisin asia maailmassa, sillä se on kaikki. Se on parasta minkä ihminen voi löytää elämänsä aikana. Sen rinnalla kaikki muu on kuin silkkaa tyhjää ja pelkkää roskaa. Armo on syntiseksi tulleen sielun autuus. Onnellinen on se ihminen joka sen löytää ja elää siitä. Se antaa ilmaisen pelastuksen, levon ja autuuden. Jumalan käsittämätön armovalinta antaa tämän lahjan ilman ihmisen pienintäkään ansiota. Paavali kirjoittaa roomalaisille: ”*Samoin on nyt tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan.*” (Room. 11:5). Edellinen koskee kaikkia ihmisiä, ei vain juutalaisia.

Mutta langenneina ihmisinä me epäilemme armoa. Jotain siihen olisi mielestämme lisättävä. Jonkinlaisen ihmisosuuden se mielestämme kaipaa. Ilman sitä saatamme kokea, että olemme täysin hunningolla. Paavalin kirjoitus jatkuu: ”*Mutta jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo.*” (Room. 11:6). Armo perustuu Jumalan ennalta valintaan. Ja kun se ei ole oma valintamme, me epäilemme. Kuulija saattaa pahentua, jopa suuttua, kun puhutaan Jumalan armovalinnasta. On vaikeaa uskoa täydelliseen armoon. Armo tarjoaa liian paljon, että sen voisi suoralta kädeltä uskoa ja hyväksyä. Ihminen epäilee syntisen luontonsa vuoksi sitä. Jos sen sijaan hyvät teot ja kunnollinen elämä pelastaisi, me ponnistelisisimme kaikin voimin pelastuaksemme. Ilmainen armo saa meidät epäilevälle kannalle.

Maailmassa on paljon puhetta siitä, mitä ihmisen on tehtävä ja suoritettava, että tulisi armosta osalliseksi. Vieläpä Jumalan pyhä laki vaatii suoritusta armon saamiseksi, eli näin: ”*Joka rikkomuksensa saalaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon.*” (Sananl. 28:13). Monet opettajat, jotka sanovat olevansa evankeliumin ja armon asialla opettavat juuri näin. Kun teet niin ja teet näin, saat armon! Näin he selittävät. Mutta laki ja sen alla olevat opettajat eivät opeta armosta oikein. He eivät osaa erottaa lainkäskyjä ja armon evankeliumia toisistaan. Niinpä heidän opetuksensa vaatii aina jotakin ihmiseltä. Armon täytyy kuitenkin olla pelkkä armo. Tämä tekee armon niin vaikeaksi. Apostoli Paavali osuu asian ytimeen kirjoittaessaan näin: ”*Minä en tee tyhjäksi Jumalan armoa; jos näet vanhurskaus saadaan lakia noudattamalla, silloin Kristus on kuollut turhaan.*” (Gal. 2:21).

Pelastumisemme iankaikkiseen elämään on näin ollen pelkkää armoa ja vain armoa. Kaiken hyvän, mitä olemme ehkä tehneet, olemme tehneet vain, koska kaiken on saanut aikaan pelkkä armo.

Armo annettiin meille Jumalan Pojan ilmestymisessä. ”*Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta.*” (Joh. 1:14). Hänen kauttaan armo annettiin. Vain Jeesuksen Kristuksen välityksellä saatava armo on armoa. Muuta armoa ei ole eikä koskaan tule. Armo tulee taivaasta Kristuksen ristintyön kautta syntisille. Muulla lailla saatavaa armoa ei ole olemassakaan, vaikka sitä niin usein kerjätään ja odotetaan, mutta turhaan. Kaikki armo on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta. ”*Hänen täydestään*

me kaikki olemme saaneet, armoa armon lisäksi. Lain välitti Mooses, armon ja totuuden toi Jeesus Kristus.” (Joh. 1:16,17). Annettu pyhä laki ei toteuttanut Jumalan tahtoa. Se oli väliaikainen kunnes tulisi se, joka toteuttaisi Jumalan tahdon. Jeesuksessa toteutui myös kaikki totuus Jumalan todellisesta tahdosta. Jeesusta sanotaan Armon Herraksi. Se on hänen ominaisuutensa. Meidän Jumalamme on Armon Jumala. ”Kaiken armon Jumala on Kristuksessa Jeesuksessa kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa” (1. Piet. 5:10). Armo ja kaikki muukin tulee Isältä Jeesuksen Kristuksen kautta. Johannes kirjoittaa: ”Armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Jeesukselta Kristukselta, Isän Pojalta, on oleva meidän kanssamme, totuudessa ja rakkaudessa” (2. Joh. 1:3). Armo ja rauha tulevat ja yhä lisääntyvät Jeesuksen tuntemisen kautta. Siten se saadaan ja se vain lisääntyy. Apostolit toivottivat kuulijoilleen aina tätä esimerkiksi seuraavin sanoin: ”Armo ja rauha lisääntyköön teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta.” (2. Piet. 1:2). Jeesuksen aikalaiset ihmettelivät usein Jeesuksen puhetta. ”Ja kaikki lausuiivat hänestä hyvän todistuksen ja ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka hänen suustansa lähtivät...” (Luuk. 4:22). Vain Armon Herra kykenee puhumaan armon sanoja. Hän puhui niin kuin se, jolla on valta ja voima, ei niin kuin lainopettajat. ”... ”Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu””, kertoivat palvelijat fariseuksille (Joh. 7:46). Tätä Herraa tulee kuunnella ja hänen Henkensä mukaisia opettajia.

Armo ja usko

Armo ja usko kuuluvat aina yhteen. Ilman uskoa ei tulla tuntemaan armoa. Uskokin on tosin armoa, armolahjaa. Seuraavassa eräitä armon sanoja:

”Lupaus ja usko kuuluvat yhteen sitä varten, että kaikki olisi armoa...” (Room. 4:16).

”Mehän uskomme, että meidät pelastaa yksin Herran Jeesuksen armo, samalla tavoin kuin heidät ” (Ap. t. 15:11).

”jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo” (Room. 5:2).

”Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja.” (Ef. 2:8).

”ja meidän Herramme armo oli ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa” (1. Tim. 1:14).

Apostoli Paavali opastaa nuorta Timoteusta huolehtimaan siitä, ettei sekaannuttaisi harhaopettajien vieraisiin oppeihin, jotka eivät edistä Jumalan armotaloutta. ”Niinkuin minä Makedoniaan lähtiessäni kehoitin sinua jäämään Efesoon, käskeäksesi eräitä kavahtamaan, etteivät vieraita oppeja opettaisi eivätkä puuttuisi taruihin ja loppumattomiin sukuuetteloihin, jotka pikemmin edistävät turhaa mietiskelyä kuin Jumalan armotaloutta, joka perustuu uskoon, niin kehoitan nytkin.” (1. Tim. 1:3,4).

Tämä usko ja sen myötä saatava pelastus annetaan kertakaikkisena, ei vähitellen ja palasina. ”Rakkaat ystävät! Hartaasti olen halunnut kirjoittaa teille yhteisestä pelastuksestamme, ja nyt sain aiheen kehoittaa teitä taistelemaan sen uskon puolesta, joka pyhille on kertakaikkisesti annettu” (Jood. 1:3).

Armoa ei saada ihmisen yrittämisillä, katumisilla, ikävöinneillä, tai muilla ihmisenöyryyttä ja hurskautta vaativilla suorituksilla. Armo on otettava vastaan lapsenomaisesti uskomalla evankeliumi. Näin on kirjoitettu: ”Jumalan työtovereina me vetoamme teihin: ottakaa Jumalan armo vastaan niin, ettei se jää turhaksi!” (2. Kor. 6:1). Oikeasti nöyrä on se, joka ottaa Jumalan tahdon mukaisesti vastaan armon. Jeesuskin kehotti ottamaan Jumalan valtakunnan, armovaltakunnan, vastaan niin kuin lapsi. Muuten ei päästä sinne sisälle. Vanha virsi sanoo:

1. Koit, Jeesus, ristin ruhtinaana
kärsimyshetket katkerat.
Nyt saavut hiljaa, laupiaana
ja ovelleni kolkutat,
ja sydämeni kuulee sen,
kun pyydät, että aukaisen.

2. Näin lausut: ”Sydämesi anna,
se avaa ystävällesi!
On aika esteet syrjään panna
ja vastaan ottaa armoni.
Suurimman uhrin uhrasin:
verellä sinut lunastin.”

3. *Ei itsehurskas murru tässä,
hän vaikka kuulee äänesi.
Vain sydämessä särkyvässä
osoitat, Herra, voimasi.
Tuot sinne kalliin sovinnon.
Se rauhan saa, ken nöyryä on.*

4. *Siis auta, että kuulla saisin
äänesi pyhän, kutsuvan.
Avoimin mielin, luottavaisin,
kätkins armon sanoman
ja rakkautes tuntisin
alttiisti, köyhin sydämin.
SV 43*

Ylpeä sydän ei nöyryy tällaiseen. Se etsii muita konsteja ja jää armoa vaille. Monenlaiset isien perinnäissäännöt saattavat opettaa, että armoa ei saa edes mennä edes ottamaan vastaan; on vain odotettava ja ikävöitä sellaistaikin, joka Kristuksessa on kuitenkin meille jo annettu. Tällainen onkin saatanan mestaritemppu! Toisaalta jotkut toiset eksyneet opettajat neuvovat luottamaan johonkin, jota he sanovat ehkäpä kasteen armoksi. Näin he puhuvat, vaikka usko voi olla heille täysin tuntematon asia ja sen myötä myös uskonvanhurskaus. Kastetta he kuitenkin saarnata pauhaavat ja kerskaavat siitä, vaikka voivat olla osattomia Jumalan armosta. Kastettujahan Paavali juuri kehotti ottamaan armon vastaan, ettei se jäisi heidän kohdallaan turhaksi. Kyllähän Korinton seurakunnan jäsenet olivat kastettuja, mutta Paavali tiesi, että monet olivat silti armosta osattomia. ”*Joka usko ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen*” (Mark. 16:16). Se on Jeesuksen arvovaltainen sana ja siinä on aivan selvät sävelet. Jokainen, joka on uskosta osaton, hukkuu. Miksi siis kerskata sellaisesta joka ei kestä? Luther opettaa, että on väärin ja turmiollista saarnata vain kastetta, kun tulisi saarnata Kristusta, jotta ihmiset oppisivat uskomaan häneen.

Jumala tarjoaa armoaan sanassaan, kasteessa ja ehtoollisessaan. Niiden välityksellä hän jakaa armoaan. Siksi niitä nimitetään yhteisellä nimellä armonvälineiksi. Mutta itsessään ne eivät hyödytä mitään, ellei kuulija niiden osallisuuteen tullessaan löydä niiden kautta elävää uskoa ja Jumalan armoa. Eivät lahjat itsessään ole armo. Ne ovat välineitä Jumalan armotaloudessa. Ne kaikki vanhurskauttavat ja antavat täyden armon, jos ne saavat synnyttää uskon. Mutta automaattisesti ne eivät sitä tee.

Surullista onkin, että yleisesti vallitsevan luterilaisen käsityksen mukaan kaikki pieninä lapsina kastetut tulevat kasteen hetkellä automaattisesti uskoviksi. Tätä jauhetaan lähes jokaisessa jumalanpalveluksessa, hartaushetkissä ja petetään ihmisiä. Mutta tähän merkitsisi nyt sitä, että kaste vaikuttaa aina uskoon tulemisen ja uudestisyntymisen aivan automaattisesti, eli latinaksi *ex opere operato*. Näin yleisesti väitetään aikamme luterilaisuudessa, vaikka juuri luterilaiset Tunnustuskirjat hylkäävät ja tuomitsevat jyrkästi tällaisen opin. Edellistä oppia sanotaan sakramentalismiksi, sillä siinä opetetaan sakramenttien, eli pyhien toimitusten, automaattisesti muka antavan pelastuksen kuulijan ja osallistujan sydämentilasta riippumatta. Mutta tällainen opetus on jyrkässä ristiriidassa muun Jumalan sanan kanssa. Lähtökohta Sanan selittämisessä on oltava aina se, että selitys ei ole ristiriidassa muun Raamatun sanan kanssa. Näin eivät langenneet sakramentalistit toimi. He ovatkin usein uskosta osattomia ihmisiä, eivätkä tämän tähden tunne armon ja uskon salaisuutta. On järkyttävää kuunnella aikamme tietämättömien ihmisten petämistä. Siksi Jumala vihaakin perinnäissääntöjä. Kuollut muoto-kristillinen yhteisö voi olla kaikkia lahkojakin surkeammassa asemassa Herran edessä.

Sana armo voi olla siis kuollut, merkityksetön sana, jos Jumala ei ole saanut avata sydäntä sitä käsitämään. Armosta voidaan toki puhua ja armo-sanaa viljellä julistuksessa. Kuitenkin voi hyvinkin huomata, ettei edes asianomainen opettaja ole tullut siitä osalliseksi. Kirkkokansakin voi adventtina veisata hurskaasti: ”Avaja porttis ovesi...”, mutta silti oma sydänkään ei ole auennut ottamaan vastaan Jumalan armoa Kristuksessa. Tällöin veisuu ja laulu ovat kuin kulunutta, totuttua huulten soperrusta, ja kuollut, kuiva, rationaalinen tietousko jää silti hallitsemaan seurakuntaa, sen opettajia ja sanankuulijoita. Silti annetaan armonvakuutuksia, luetaan ja veisataan armosta, vaikka syvin sisältö on yhä salattua. Tämä tulee hyvin selväksi silloin, kun armosta osattomien seurakunnassa joku tulee sinne ja kertoo ottaneensa vastaan armon, tullessa uskoon ja pelastuneensa. Hänestä tulee tuolloin jokin kummajainen hengellisesti kuolleen yhteisön keskelle. Sellainen ihminen on, niin Lutherkin opettaa, kuin outo lintu seurakunnassa.

Kasteen merkityksestä on puhuttu aikaisemmillä luennoilla paljonkin. Se on kallis lahja uskon kautta vanhurskautetulle, joka sen omistaa uskolla syntiensä kuolettamiseksi. Me, jotka tahdomme pysyä totuudessa, me emme usko pelkkään kastetoimitukseemme, emme siihen, että olemme saaneet ehtoolista

lukeneet sanaa. Emme usko edes omaan uskoomme, vaan uskomme evankeliumiin, joka antaa meille Kristuksen ja hänen armotekonsa. Tuomas-uskoiset, Tuomaan kirkko, niin kuin Luther heitä nimittää, tarvitsee aina jotakin näkyvää uskoakseen. Usko on kuitenkin ojentautumista sen mukaan mikä ei näy (Hepr. 11:1).

Emme tietenkään aliarvio tai pidä vähäpätöisenä armonvälineitä. Pois se! Onhan syntien kiusaamalle ihmiselle ihanaa nauttia vaikkapa Kristuksen ruumis ja veri elämäksi ja puhdistukseksi. Mutta uskosta osattomalle sama ateria voi olla samalla kertaa tuomioksi. Haluamme pitäytyä sanassa. Siis *”Ei yli sen, mikä kirjoitettu on”* (1. Kor. 4:6). Armonvälineet tulevat halvennettua silloin, kun niille annetaan väärä sisältö vastoin kirjoituksia.

Mutta sinulle, joka haluat kasvaa uskossasi ja Jumalan armossa, on luvattu monet ihanat armolupaukset. Älä siis sinä totuuteen pyrkivä sanankuulija, anna kenenkään pettää itseäsi tyhjillä puheilla ja perättömillä väittämillä, jotka perustuvat ihmisten perinnäissääntöihin. Jos sait kerran armon tulla uskoon, tiedät, ettei se tapahtunut automaattisesti silloin, kun tulit osalliseksi näkyvistä armonvälineistä, tai olit kuullut jonkin verran Jumalan sanaa. Ei. Vasta kun Jumala avasi sinulle armon sanansa ja sait pääsyn uskonkautta tähän armoon, valo syttyi sieluusi, ja kaikki tuli selväksi. Sokea alkoi nähdä. Vastaavasti, jos armon ovi ei ole sinulle vielä auennut, sinä saat uskoa Sanan lupaukset omiksesi ja sinä saat ottaa armon sanan vastaan niin kuin edellä olevissa teksteissä vaikkapa apostoli Paavali opettaa. Tällainen opetus perustuu kirjoitettuun Jumalan sanaan ja se on sen tähden luotettava. Se on Kristuksen ja hänen apostoliensa arvovaltaista sanaa.

Jumalan armo pelastaa, ja kasvattaa, se antaa voiman voittaa maailma ja sen himot, se opettaa elämään Jumalan tahdon mukaista elämää. *”Jumalan armo on näet ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille, ja se kasvattaa meitä hylkäämään jumalattomuuden ja maailmalliset himot ja elämään hillitysti, oikeamielisesti ja Jumalaa kunnioittaen tässä maailmassa”* (Tit. 2: 11,12).

Tätä armoa apostolit toivottivat aina puheissaan: *”Herra olkoon sinun henkesi kanssa. Armo olkoon teidän kanssanne”* (mm. 2. Tim. 4:22; Filem. 1:25; Fil. 4:23).

Valitettavasti erityisesti viimeisinä aikoina armoa aletaan käyttää väärin. Sellaiset ihmiset ajattelevat, että armo riittää vaikka ehdoin tahdoin elääkin jumalattomasti. Sellaiseen ei toki armo riitä, sillä Kristus ei ole synnin palvelija. Apostoli Juudas kirjoittaa näistä langenneista ihmisistä näin: *”Teidän joukkoonne on näet luikerrellut ihmisiä, joista jo kauan on ollut tuomio kirjoitettuna. Nämä jumalattomat kääntävät meidän Jumalamme armon riettaudeksi ja kieltävät ainoan Valtiaamme ja Herramme Jeesuksen Kristuksen.”* (Juud. 1:4).

Tällaisille ihmisille ei armosta ole hyötyä. Jo Jesaja julisti: *”Jos jumalaton saa armon, ei hän opi vanhurskautta; oikeuden maassa hän tekee vääryyttä eikä näe Herran korkeutta”* (Jes. 26:10). Jos näet sydämestään väärälle julistetaan rauha ja vanhurskaus, hän ei opi Jumalan vanhurskautta, eikä tunne armon ihmettä. Hän on ehkä käännynäinen, mutta armoa vailla. *”He näet vetävät armon tikkiä syntielämänsä peitoksi”*, opettivat vanhat uskovat. *”Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se...”* (Room. 6:1,2). Ei, vaan armolla synti voitetaan.

Lopun ajalla Jumala palauttaa omaisuuskansansakin sen oikealle paikalle. Se tapahtuu annetun lupauksen mukaan:

”Mutta Daavidin sukuun ja Jerusalemin asukkaisiin minä vuodatan armon ja rukouksen nöyrän hengen...” (Sak. 12:10).

”Kallistakaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot” (Jes. 55:3).

”Sillä jos heidän hylkäämisensä on maailmalle sovituksesi, mitä heidän armoihin-ottamisensa on muuta kuin elämä kuolleista?” (Room. 11:15).

Pian tämä tapahtuu.

Vanhassa testamentissa mainitaan armo – sana ensimmäisen Nooan aikaan: ”Mutta Nooa sai armon Herran silmien edessä” (1. Moos. 6:87).

Uudessa testamentissa armo julistetaan ensikerran Marialle: ”Niin enkeli sanoi hänelle: ”Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä” (Luuk. 1:30).

Psalmeissa mainitaan sana armo 123 kertaa (KR38). Muutama kaunis esimerkki:

”Sillä silmänräpäyksen kestää hänen vihansa, eliniän hänen armonsa; ehtoolla on itku vieraana, mutta aamulla ilo” (Ps. 30:6).

”Herra, sinun armosi ulottuu taivasiin, sinun totuutesi pilviin asti” (Ps. 36:6).

”Suurempi kuin elämä on sinun armosi. Minun huuleni ylistävät sinua” (Ps. 63:4).

Sana opettaa panemaan täyden toivon armoon. Armo näet tuo pelastuksen ja se riittää syntisimmänkin autuudeksi. Armo puhdistaa ja uudestisyntyyttää. On huolehdittava seurakunnassa myös siitä, ettei kukaan jäisi osattomaksi jumalan armosta, tai menettäisi sitä. Sana kehottaa pysymään Jumalan armossa ja kiittämään siitä.

”Vyöttäkää sentähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä” (1. Piet. 1:13).

”Kun synagoogasta hajaannuttiin, seurasivat monet juutalaiset ja jumalaapelkääväiset käännyttäiset Paavalialta ja Barnabastalta, jotka puhuivat heille ja kehoittivat heitä pysymään Jumalan armossa” (Ap. t. 13:43).

”...ja pitäkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta” (Hepr. 12:15).

”Ja hän sanoi minulle: ”Minun arrossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” ” (2. Kor. 12:9).

”hän pelasti meidät, ei meidän hurskaiden tekojemme tähden, vaan pelkästä armosta. Hän pelasti meidät pesemällä meidät puhtaiksi, niin että synnyimme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät.” (Tit. 3:5).

”Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhot, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella” (Ps. 103:1).

Koska Jeesus Kristus on jo tullut ja asettanut kaiken kohdalleen (Matt. 17:11,12), ikuinen armo odottaa valmiina vastaanottajia. Älä siis sinä, jalo etsijä, odota armoa loputtomiin. Se on jo tullut ja on voimassa koko ajan uskolla vastaanotettavaksi. Suostu vain sovintoon Jumalan kanssa ja omista Kristuksen hankkima ja sinullekin tarjolla oleva armo elämäksesi. Samalla saat oikeuden tulla Jumalan lapseksi (Joh. 1:12). Tämä on uusitamentillista oppia armon saamiseksi. Tämä sana on tosi: ”Kristus on avannut meille pääsyn tähän armoon, jossa nyt lujasti pysymme. Me riemuitsemme siitä toivosta, että pääsemme Jumalan kirkkauteen.” (Room. 5:2).

Sinnikkäästi on vallalla myös sellainen käsitys, että armo menetetään aina yön aikana, silloin kun nukumme, ja että se on sitten jollakin lailla hankittava joka aamu uudelleen. Joissakin pyhitysluokissa pitää vastaavasti yrittää joka aamu täyttyä Hengellä. No tämä kaikki merkitsisi nyt sitä, että pienikin torkahdus ja armo olisi jo tipotiessään ja Henki poistunut. Nukkumattikohan sen vei mennessään? Mutta on kirjoitettu: ”Turhaan te nousette varhain, turhaan valvotte myöhään ja raadatte leipänne tähden. Yhtä lailla Herra antaa omilleen, vaikka he nukkuisivat.” (Ps. 127:2). Kyllä armo pysyy yölläkin tallella. ”Kiittäkää Herraa Sebaotia, sillä Herra on hyvä ja hänen armonsa kestää iäti!” (Jer. 33:11). ”Sillä silmänräpäyksen kestää hänen vihansa, eliniän hänen armonsa; ehtoolla on itku vieraana, mutta aamulla ilo” (Ps. 30:6). Yli neljäkymmentä kertaa Vanha testamentti lupaa että: ”hänen armonsa pysyy iäti, iankaikkisesti”. Tarkista vaikka: (1. Aik. 16:34; 1. Aik. 16:41; 2. Aik. 5:13; 2. Aik. 7:3; 2. Aik. 7:6; 2. Aik. 20:21; Esra 3:11; Ps. 52:3; Ps. 100:5; Ps. 103:17; Ps. 106:1; Ps. 107:1; Ps. 117:2; Ps. 118:1; Ps. 118:2; Ps. 118:3; Ps. 118:4; Ps. 118:29; Ps. 136:1; Ps. 136:2; Ps. 136:3; Ps. 136:4; Ps. 136:5; Ps. 136:6; Ps. 136:7; Ps. 136:8; Ps. 136:9; Ps. 136:10; Ps. 136:11; Ps. 136:12; Ps. 136:13; Ps. 136:14; Ps. 136:15; Ps. 136:16; Ps. 136:17; Ps. 136:18; Ps. 136:19; Ps. 136:20; Ps. 136:21; Ps. 136:22; Ps. 136:23; Ps. 136:24; Ps. 136:25; Ps. 136:26; Ps. 138:8; Jer. 33:11).

Armo on syntisen turva ja lepo, se on hänen autuutensa ja ilonsa, pelastuksen lupaus ja iankaikkinen toivo. Tarvitsemme sen tähden runsain määrin armossa kasvamista. Syyllisyys ja hirvittävä tuomio väistyy vain armon avulla. Terve uskonelämä toteutuu vain armossa lepäävälle. Ja tässä on meillä paljon opiskeltavaa. On aina luotettava Sanan armolupauksiin, vähemmän kaikenlaisiin kokemuksiin ja näkemyksiin. Vastaus armon ikävään on Jeesuksen Kristuksen parempi tunteminen. Kerjäämiset ja ponnistelut eivät vie asiaa eteenpäin. Mitä enempi on Kristusta, sitä enempi on armoa. Kasva siis, jalo matkamies, Vapahtajamme tuntemisessa. Sillä tavoin saadaan iloita armon kyllyydestä ja tullaan kerran iankaikkisen elämän perillisiksi.

”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä...” (Room. 3: 23–25).

”Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan” (Hepr. 4:16).

”Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Room. 6:23).

Lopuksi: *”Jätän nyt teidät Jumalan ja hänen armonsä sanan haltuun, sen sanan, jossa on voima rakentaa teitä ja antaa perintöosa kaikkien pyhitettyjen joukossa”* (Ap. t. 20:32). Amen.

Loppurukoukseksi virsi 265

1.
 Jeesus armon soi,
 voiton meille toi,
 hän on valkeus, tie, totuus, elämä.
 Hän, vanhurskaus,
 armo, laupeus,
 meille nyt on ilmestynyt ylhäältä.
 Hän koitto on, hän valaisee
 ja kuolon kahleet katkaisee,
 poistaa orjuuden,
 kuorman syntien.
 Nyt jo aavistaa me saamme autuuden.

2.
 Kirkas aamun koi
 päivän uuden loi,
 meitä ohjaa taivaan tietä kulkemaan.
 Riennä, syntinen,
 luokse Jeesuksen,
 ota vastaan armo hänen armostaan.
 Hän kärsi ristinkuoleman,
 pois otti synnit maailman.
 Siihen luottaa saa,
 siihen turvatkaa.
 Ristin tiellä Kristuksessa riemuitkaa!